

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **RNDr. P. B.**, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, Vršovická 65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 27. 1. 2011, č. j. 5827/M/10,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 27. 1. 2011, č. j. 5827/M/10, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2000,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 27. 1. 2011, kterým bylo v řízení o rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne ze dne 6. 10. 2006, č. j. 69494/ENV/06,

2383/630/06, řízení o rozkladu podle ust. § 66 odst. 2 správního řádu zastaveno. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že označeným rozhodnutím Ministerstva životního prostředí byla žalobci odejmuta autorizace k provádění posouzení podle ust. § 45i zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů. Odvolací orgán konstatoval, že v průběhu řízení odpadl jeho důvod, tím, že autorizace udělení ministerstvem odvolateli dne 30. 11. 2004 pod č. j. 630/3243/04 k provádění posouzení podle ust. § 45i zákona č. 114/1992 Sb. zanikla dne 30. 11. 2009 uplynutím doby pěti let, na kterou byla udělena, takže došlo k zániku práva, jehož se předmětné řízení týkalo. Z tohoto důvodu nelze vyhovět požadavku Městského soudu v Praze vyjádřenému v rozsudku ze dne 15. 4. 2010, č. j. 5 Ca 120/2007-48, na zhojení vad předchozích rozhodnutí v této věci a nové rozhodnutí nelze vydat s ohledem na nutnost zastavit řízení podle ust. § 66 odst. 2 správního řádu z důvodu, že uplynutím doby odpadl důvod tohoto řízení.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce namítl, že žalovaný nesprávně posoudil otázku odpadnutí důvodu řízení, neboť nezaniklo právo, jehož se řízení týká. Ačkoliv žalovaný řádným a dostatečným způsobem své rozhodnutí neodůvodnil a omezil se na pouhé konstatování, že „*autorizace ... zanikla dne 30.11.2009 uplynutím doby pěti let, na kterou byla udělena*“, je z dále uvedených důvodů naprosto evidentní, že rozhodnutí žalobce je nezákonné. Dále podle ustanovení § 45i odst. 3) zákona o ochraně přírody a krajiny se autorizace k provádění posouzení podle ustanovení § 45i zákona uděluje na dobu 5 let a prodlužuje se opakovaně o dalších 5 let. Protože právo na prodloužení autorizace vyplývá z autorizace samé, je zřejmé, že právo, jehož se řízení týká, trvá po dobu 10 let, neboť zahrnuje i právo na prodloužení autorizace. Dále žalovaný nesprávně posoudil otázku doby zániku autorizace k provádění posouzení podle ustanovení § 45i zákona, když žalobce se domnívá, že o otázce doby zániku autorizace má teprve být rozhodnuto v probíhajícím řízení o rozkladu žalobce ze dne 3.11.2006 - v žádném případě to však nebude dne 30.11. 2009, jak uvádí žalovaný. Buď bude v řízení o rozkladu ze dne 3.11.2006 prvoinstanční rozhodnutí o odebrání autorizace potvrzeno, a v takovém případě bude dnem zániku autorizace den doručení prvoinstančního rozhodnutí, tedy 20.10.1996, nebo v řízení o rozkladu bude prvoinstanční rozhodnutí zrušeno a v tom případě (protože protiprávní odebrání autorizace bylo překážkou pro uplatnění práva žalovaného) bude počítání doby platnosti autorizace pokračovat v bodě, kde se zastavilo, a autorizace zanikne až uplynutím zbývajících času třech let, jednoho měsíce a 10 dní (do doby 5 let), či v případě jejího prodloužení ještě dalších 5 let. K tomu žalobce uvedl, že autorizace mu byla udělena dne 30.11.2004 pod čj. 630/3243/04. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že napadené usnesení žalovaného je kontradiktivní. Pokud by měla platit domněnka žalovaného, že autorizace zanikla uplynutím pětileté doby dne 30.11.2009, nemohlo by zároveň platit prvoinstanční rozhodnutí žalovaného (které však žalovaný formálně nezrušil). Žalobce dále uvedl, že hmotněprávní zájem žalobce na konečném rozhodnutí ve věci stále trvá z důvodu závažného zásahu rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, odboru mezinárodní ochrany biodiverzity, ze dne 6.10.2006, kterým mu byla odňata autorizace, do jeho osobních práv. Rozhodnutí žalovaného tak má charakter trestu. Dotýká se žalobce profesně, protože žalobce vykonával posuzování dle autorizace k provádění posouzení podle ustanovení § 45i ZOPK jako svou hlavní ekonomickou činnost a navíc má pochopitelný vliv i na uplatnění žalobce na trhu práce. Dotýká se i osobní pověsti a cti žalovaného, neboť vytváří dojem, že žalobce je osobou odborně či morálně závadnou. Konečně usnesení žalovaného znamená ve svých důsledcích de facto

a patrně též *de iure* doživotní zákaz činnosti. Je zjevné, že stále platné prvoinstanční rozhodnutí žalovaného, u kterého byl vyloučen odkladný účinek odvolání, znamená vážnou překážku, pokud by se žalobce snažil znovu získat autorizaci a v případě, že by ji získal, pro provádění autorizované činnosti. Nadto průběh celého řízení porušuje ústavní právo žalobce na spravedlivý proces. Kdyby nebylo prvoinstanční rozhodnutí a rozhodnutí o rozkladu zatíženo závažnými chybami a celý proces probíhal v přiměřených lhůtách, nikdy by se nemusela řešit otázka případného zániku autorizace k provádění posouzení v průběhu procesu. Postup žalovaného v řízení vykazuje výrazné prvky nezákonnosti a libovůle. Žalovaný ignoroval pravomocný rozsudek Městského soudu v Praze jak ve věci samé, tak i v otázce náhrady nákladů řízení - žalovaný dosud neuhradil žalovanému náklady řízení, které měl uhradit do 30 dnů od právní moci rozsudku (rozsudek nabyl právní moci dne 30.4.2010). Žalovaný tedy dluží žalobci náklady řízení již po dobu 9 měsíců a 2 dnů. Rovněž délka řízení ode dne právní moci rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 5Ca 120/2007, tj. 30.4.2010 do vydání usnesení o zastavení řízení byla neúměrně dlouhá, zejména s přihlédnutím k faktu, že jeho jediným výsledkem bylo zastavení řízení. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené usnesení ministra životního prostředí o zastavení řízení zrušil a aby žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl všechny žalobní námitky a navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí ministra životního prostředí je nutno zrušit.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že dne 6. 10. 2006 rozhodlo Ministerstvo životního prostředí tak, že odňalo žalobci autorizaci k provádění posouzení podle § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny, která mu byla udělena dne 30.11.2004 (č.j. 630/3243/04), a v odůvodnění uvedlo, že podle § 45i odst. 3 zákona a § 6 písm. c) vyhlášky č. č. 468/2004 Sb., o autorizovaných osobách podle zákona o ochraně přírody a krajiny může ministerstvo odejmout autorizaci, pokud autorizovaná osoba závažným způsobem nebo opakovaně poruší právní předpisy související s výkonem její činnosti nebo neprovádí posouzení nebo hodnocení v souladu s účelem zákona. Správní orgán I. stupně uvedl výčet vad a nedostatků týkajících posouzení záměrů „Rezidenční komplex SPALLADIO“ (květen 2005), „PANGEA Harrachov (květen 2005), dále ÚP VÚC okresu Klatovy, aktualizovaný koncept (leden 2006, Atelier T-plan, část Posouzení vlivů koncepce na lokality NATURA 2000), a „Rychlostní silnice R55 v úseku Moravský Písek – Rohatec“. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, který byl zamítnut rozhodnutím ministra životního prostředí ze dne 14. 2. 2007. Na základě žaloby žalobce se věcí zabýval Městský soud v Praze, který rozsudkem ze dne 15. 4. 2010, č. j. 5CA 120/2007-48, rozhodnutí o rozkladu zrušil a věc vrátil Ministerstvu životního prostředí k dalšímu řízení s tím, že z obsahu rozhodnutí správního orgánu I. stupně nelze zjistit, jaké porušení zákona o ochraně přírody a krajiny se žalobci dává za vinu a dále že z něj není patrné, naplnění jaké skutkové podstaty podle ust. § 6 písm. c) citované vyhlášky je žalobci přičítáno k tíži; tato vada pak zatěžuje i rozhodnutí ministra o rozkladu, které je tak nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že ani nové rozhodnutí ministra životního prostředí o rozkladu žalobce neobstojí z hlediska přezkoumatelnosti.

Ministr životního prostředí rozhodl o zastavení řízení podle ust. § 66 odst. 2 správního řádu, maje za to, že odpadl důvod tohoto řízení, jelikož zaniklo právo, jehož se řízení týká.

Citovaná norma takový postup správního orgánu obecně umožňuje, neboť podle ní řízení vedené z moci úřední správní orgán usnesením zastaví, jestliže zjistí, že u některého správního orgánu již před zahájením tohoto řízení bylo zahájeno řízení v téže věci, nebo jestliže v řízení, ve kterém nemohou pokračovat právní nástupci, odpadl jeho důvod, zejména jestliže účastník zemřel nebo zanikl, anebo zanikla věc nebo právo, jehož se řízení týká. Toto usnesení se pouze poznamená do spisu.

Ministr životního prostředí však rozhodoval především o rozkladu proti rozhodnutí vydanému v I. stupni, a tak byl povinen respektovat ustanovení správního řádu o pravomoci odvolacího orgánu.

Podle ust. § 152 odst. 4 správního řádu nevylučuje-li to povaha věci, platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání.

Orgán rozhodující o rozkladu je tedy povinen řídit se normami upravujícími postup odvolacího orgánu, tedy ustanoveními § 90 odst. 1 až 5 správního řádu, kde jsou vymezeny jednotlivé způsoby, jimiž jediné lze o odvolání, resp. o rozkladu rozhodnout. Tento výčet je taxativní a odvolací orgán musí s ohledem na stav věci zvolit právě jeden ze stanovených způsobů rozhodnutí o odvolání, aniž by měl pravomoc jakkoliv jej přetvářet anebo použít způsob vlastní, ve správním řádu neuvedený.

Podle ust. § 90 odst. 4 správního řádu jestliže odvolací správní orgán zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, bez dalšího zruší napadené rozhodnutí a řízení zastaví, ledaže jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků.

Pokud tedy dospěje odvolací orgán k závěru, že je dán důvod pro zastavení řízení, například odpadnutí důvodu řízení vedeného z moci úřední, je povinen rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit a řízení zastavit.

V projednávané věci tedy měl ministr životního prostředí postupovat právě takto, pokud dospěl k závěru, že v důsledku uplynutí času došlo k zániku práva, tedy autorizace k provádění posouzení podle ust. § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny, takže důvod řízení vedeného z moci úřední zanikl. Napadené rozhodnutí však citovanému ustanovení § 90 odst. 4 správního řádu nevyhovuje, neboť ministr jím sice řízení zastavil, avšak nijak nerozhodl o rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 6. 11. 2006, vydaném v I. stupni. Výrok žalobou napadeného rozhodnutí je tak nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť z něj není nijak zřejmé, zda ministr životního prostředí rozhodoval podle ust. § 90 odst. 4 správního řádu (neboť text výroku na ně nijak neodkazuje), anebo proč podle něj nepostupoval či zda vůbec postupoval podle některého z ust. § 90 odst. 1 až 5 správního řádu. Současně pak není jasné, jaký je stav žalobcovy autorizace k provádění posouzení, protože podle

napadeného rozhodnutí její platnost skončila, avšak podle rozhodnutí vydaného v I. stupni, které zůstalo napadeným rozhodnutím nedotčeno, byla tato autorizace odňata. Napadené rozhodnutí je tak nesrozumitelné, neboť není zřejmé, podle jaké normy bylo vydáno, proč nebylo vydáno podle normy na věc dopadající a konečně jak bylo rozhodnuto o rozhodnutí prvostupňovém.

Městský soud v Praze za tohoto stavu věci dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nutno zrušit podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního, a to bez jednání. Současně soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž zákonným a především přezkoumatelným způsobem rozhodne o rozkladu. Vzhledem ke zjištěné nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se soud nezabýval jednotlivými žalobními námitkami, neboť by to bylo vzhledem k vadě rozhodnutí dílem nemožné a dílem předčasné.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení tvoří soudní poplatek ve výši 2000,- Kč zaplacený z podané žaloby.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. března 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Mikolášová